

CHVILKA PRO TEBE

1. ZÁSKOKY jsou mi osudné

23.08.2023 Chvilka pro tebe - Alida Horváthová
strana: 24 rubrika: Rozhovor

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadla; divadle; moravskoslezského; Národního; Ostravě; Ostravy; Státním

Hereckou kariéru EVĚ REŽNAROVÉ kdysi předpověděl klaun. Zůstalo by to zřejmě vtipnou rodinnou historkou, kdyby se jeho "věštba" nesplnila.

Učit znamená být mezi mladými, a to mě baví. Jsou bezprostřední, hraví, tvůrčí... A díky nim si i já uvědomuju spoustu věcí.

Narodila se do rodiny právníka a zdravotní sestry. Výborně se učila, a tak rodiče automaticky počítali s tím, že půjde na medicínu. "Moje maminka se také chtěla stát lékařkou, na medicínu ji přijali, ale musela se studia vzdát, protože jí zemřela maminka. Skrze mě si tak trochu chtěla splnit svůj sen," vypráví Eva Režnarová. "Byl to ze začátku i můj sen, jenže v té době jsem už přičichla k amatérskému divadlu a ve čtvrtém ročníku na gymnáziu se ty pomyslné misky vah jednoznačně zhouply," směje se Eva.

- Dalo vám práci doma herectví obhájit?

Pocházela jsem z intelektuální rodiny, která měla k umění hodně blízko. Tatínek kromě toho, že měl dvě maturity, dvě vysoké školy a uměl několik jazyků, hrál taky skvěle na klavír. Maminka zase odmala ochotničila. Její táta byl šéfem toho spolku a ovládal hru na spoustu nástrojů. Naši spolu každý týden chodili na koncerty anebo do divadla. Odmala jsem recitovala, hrála divadlo, moderovala, ale u mě se to bralo taky jako koníček. Když jsem se definitivně rozhodla pro herectví, byl to pro rodiče šok. Přestože jsem byla u přijímacích zkoušek na DAMU na prvním místě, vzali mě až na odvolání. Naše rodina to měla politicky nahnuté. Tatínek nikdy nesměl vykonávat své povolání, na které měl vzdělání. Blbá doba. Ale když mě pak na školu přijali, víte, jak jsem si toho vážila?

- Jak to vlastně bylo s tím klaunem?

To bylo tak: Jako tříletou mě vzala babička do cirkusu. Tenkrát jsme přišly ještě před vystoupením a sedly si před šapitó. Nikde nikdo. A tu se před námi objevil hubený černě oděný pán a ten vám najednou udělal přímo přede mnou salto. A další. Pak začal žonglovat s míčky a metal kotrmelce, vůbec dělal různé kejkle a já ho začala napodobovat. Pak prý řekl babičce, že až budu velká, budu herečka. A ten pán nebyl nikdo jiný než slavný herec, klaun a mim Jengibarov. Klauny a klauniády miluju dodnes. Je to fascinující imaginace. A vidíte, po tolika letech mě potkalo tolik zbožňované představení Veselé paničky windsorské, což je vlastně jedna velká klauniáda velkého klauna Bolka Polívky. A hrajeme ji v rámci Shakespearovských slavností dodnes.

- Jste ostravská rodačka, jaké to bylo ocitnout se v Praze?

Praha, to byl obrovský šok. Pamatuju si, jak jsem si cpala věci do dvou ohromných kufrů a maminka se jen tiše zeptala: "Ale Evičko, to nemusíš s sebou všechno tahat, snad ještě někdy přijedeš domů?" A pak jsem stála na nádraží a rodiče a malý bráška se se mnou loučili. Až je mně z toho ještě teď do breku. Přijela jsem do Prahy jakoby z jiného světa. První paní, která šla kolem, jsem se svou zrychlenou ostravštinou zeptala: "Prosimvasnevíte, kdejevaclavskenamestí?" Paní na mě vytřeštila oči, a když jí došlo, co po ní chci, pravila: "Joooo tááák, Vaáááclavskééé náááměstííí! To běžte tááámhle rovněěě." Tož tak, tohle byl můj příjezd do Prahy.

- Po škole jste sice přijala angažmá v Olomouci, ale jezdila jste do Prahy do Národního, kde jste hrála v Lucerně...

To už bylo ve čtvrtém ročníku na DAMU. Bylo to jen na záskok. Přivedla mě sem moje paní profesorka Jana Hlaváčová. Záskoky jsou mi osudné. Hostovala jsem v Národním divadle asi tři roky. Vzpomínám na tu dobu s velkou úctou a respektem. Bylo to představení Lucerna, role Haničky. Tady hráli všichni ti herečtí giganti. Má postava Haničky mě neopustila ani po letech. Kdykoliv jsem potkala Václava Postráneckého, volal na mě: "Haničko, sluníčko!" Ty tři roky hostování v Národním byly báječné, ale osud tomu chtěl jinak a já putovala přes Olomouc zpět do rodné **Ostravy**, do **Národního divadla moravskoslezského**.

- Jestli dobře počítám, bude to příští rok už třicet let, co jste vstoupila na prkna Divadla na Vinohradech. A na počátku vašeho "vinohradského působení" byl také záskok...

V ostravském divadle jsme zrovna zkoušeli legendární inscenaci Gazdina roba a já měla hlavní roli Evy. A jednoho dne mi zavolali z Vinohrad, že by nutně potřebovali, abych hned zítra odehrála představení u nich. Trochu jsem se bála, vždyť jsme byli teprve v procesu zkoušek. Ale jak kolegové v mém divadle, tak ti pražští mě nakonec ukecali. Tak co, aspoň si zahraju na Vinohradech, řekla jsem si a jela. Hned po první polovině představení jsem dostala od Jiřiny Jiráskové nabídku na angažmá. Ten génus loci na vás ve Vinohradském divadle číhá na každém kroku. Jen ho nesmíte naštvat. Nikdy jsem svého rozhodnutí přijmout angažmá nelitovala. Jak říkával jeden kolega: U divadla je sedm bohatých a pak sedm hubených let. A tak se to střídá i tady. Měla jsem obrovské štěstí na

setkání s famózními kolegy a režiséry, obrovské štěstí na představení s takzvanou nesmazatelnou stopou. Bylo jich spousta, ale asi nejvíc budu vzpomínat na Brouka v hlavě, v režii Jiřího Menzela, které se hrálo dlouhých dvacet let.

- Vaše dcera Tereza se "pomamila"...

Odmala vyrůstala v divadle, takže jí logicky toto prostředí taky učarovalo. A asi by byla na jevišti dobrá. Což taky poznám. Ona ovšem inklinovala víc k filmu, taky měla štěstí na hezké příležitosti, hlavně v zahraniční produkci. Mluví výborně anglicky a německy. Taky hodně milovala klavír, který jí šel a bavil ji, a nakonec vystudovala mezinárodní studia v angličtině. Takže? Jen ať je šťastná a baví ji to, co bude dělat. Teď si říkám, že jsem zvědavá, čím bude moje vnučka Lara. I když, víte, že je to fakt jedno? Hlavně ať jsou všichni zdraví a šťastní!

- Učíte na Pražské konzervatoři. Jak je to dlouho, co jste poprvé předstoupila před studenty? Měla jste tehdy trému?

Tak teď to bylo přesně dvacet let. Myslím si, že je to dost těžká disciplína, jelikož je vše závislé jen na vás. Snažím se studentům předat to, co fungovalo u mě a co jsem získala od kolegů a režisérů. Ze začátku jsem byla dost ztrémovaná, vlastně jsem doteď, poněvadž ani jedna hodina není stejná, každý ročník je jiný, vybíráte texty, které by studenty v daném období posunuly, pracujete půl roku se šesti studenty, pak si je s kolegou prohazujete. Teď jsem měla třetí ročník, to vám byli tak strašně talentovaní studenti! Být mezi mladými mě moc baví, jsou bezprostřední, hrají, tvůrčí... A díky nim si i já uvědomuju spoustu věcí.

- Vašima rukama prošla řada mladých a dnes úspěšných herců, například Honza Cína...

... Maruška Doležalová, Marek Lambora, Anička Fialová... A to nejsou všichni – je tu ještě Veronika Arichteva, Aneta Krejčíková, Štěpánka Fingerhutová, Malvína Pachlová, sestry Mudrovy, Jan Hofman, Milan Ligač. Ať mi promine, koho jsem nejmenovala. Jsou tu i ti, kteří jsou úspěšní v divadlech. No samozřejmě, že mám obrovskou radost, když mají úspěch! Nejsem zatrpklá stárnoucí herečka.

- A co současná práce?

Poslední dobou jsem měla štěstí na rozmanité televizní a filmové role různých žánrů. Teď mě čeká větší projekt v televizi, ale ještě o tom nesmím mluvit. Před kamerou jsem šťastná.

- Prázdniny nám pomalu končí, jaké byly ty vaše?

Zahájila jsem je cestou do Norska za svými hodně blízkými přáteli. Celá země je fascinující. Několikrát jsem se koupala ve fjordu, i díky rodinnému zázemí byla pro mě tahle cesta nezapomenutelná. Byla jsem v milovaných Beskydech, s dcerou ve Florencii. A taky točím, abych úplně nezlenivěla. A samozřejmě budu ještě s naší malou Larou, chci mít čas vnímat její svět a nadšeně odpovídat na otázky: "Co to je?" a poznávat s ní vše nové. Nějak se mně před očima otevírá pořekadlo: Užívej dne! A já si ho fakt užívám. *

5× o Evě * Narodila se 12. března roku 1961 v Ostravě. Po absolutoriu herectví na DAMU získala angažmá ve Státním divadle Oldřicha Stibora Olomouc, poté ve **Státním divadle v Ostravě** a od roku 1994 je v angažmá v Divadle na Vinohradech. Tady nyní hraje v inscenacích Romeo a Julie, Pygmalion a Je třeba zabít Sekala. * Zároveň účinkuje v Divadle Apropos, na Letních shakespearovských slavnostech a také v zájezdovém představení agentury Harlekýn Švagřičky. * Hrála v řadě televizních filmů, například Silvestrovské překvapení, Stůj, nebo se netrefím atd. Ze seriálů jmenujme Vyprávěj, Ordinace v růžové zahradě, Slunečná nebo 1. mise. * Učí na Pražské konzervatoři, zabývá se rovněž dabingem a prací v rozhlasu. * Má dvaatřicetiletou dceru Terezu, která se příležitostně věnuje herectví.

Foto: Eva na prknech domovské scény Divadla na Vinohradech v inscenaci Pygmalion.

Foto: Se Simonou Stašovou v shakespearovské komedii Veselé paničky windsorské.

Foto: V seriálu 1. mise si Eva Režnarová zahrála mimo jiné s Tomášem Kargerem.

Foto: Paní a pán Montekovi – Eva Režnarová a Otakar Brousek ml. v nejslavnější hře o lásce Romeo a Julie též ve Vinohradském.

Foto: Jana Pertáková, archiv TV Prima, Viktor Kronbauer, Roman Dobeš

Učit znamená být mezi mladými, a to

ZÁSKOKY

Hereckou kariéru EVĚ REŽNAROVÉ kdysi předpověděl klaun. Zůstalo by to zřejmě vtipnou rodinnou historkou, kdyby se jeho „věštba“ nesplnila.

5x o Evě

- Narodila se 12. března roku 1961 v Ostravě. Po absolutoriu herectví na DAMU získala angažmá ve Státním divadle Oldřicha Stibora Olomouc, poté ve Státním divadle v Ostravě a od roku 1994 je v angažmá v Divadle na Vinohradech. Tady nyní hraje v inscenacích Romeo a Julie, Pygmalion a Je třeba zabít Sekala.
- Zároveň účinkuje v Divadle Apropo, na Letních shakespearovských slavnostech a také v zájezdovém představení agentury Harlekýn Švagřičky.
- Hrála v řadě televizních filmů, například Silvestrovské překvapení, Stůj, nebo se netrefím atd. Ze seriálů jmenujme Vyprávěj, Ordinace v růžové zahradě, Slunečná nebo 1. mise.
- Učí na Pražské konzervatoři, zabývá se rovněž dabingem a prací v rozhlase.
- Má dvaatřicetiletou dceru Terezu, která se příležitostně věnuje herectví.

Blbá doba. Ale když mě pak na školu přijali, víte, jak jsem si toho vážila?

Jak to vlastně bylo s tím klaunem?

To bylo tak: Jako třiletou mě vzala

babička do cirkusu. Tenkrát jsme přišly ještě před vystoupením a sedly si před šapitó. Nikde nikdo. A tu se před námi objevil hubený černě oděný pán a ten vám najednou udělal přímo přede mnou salto. A další. Pak začal žonglovat s míčky a metal kotrmelce, vůbec dělal různé kejkle a já ho začala napodobovat. Pak prý řekl babičce, že až budu velká, budu herečka. A ten pán nebyl nikdo jiný než slavný herec, klaun a mim Jengibarov.

Klauny a klauniády miluju dodnes. Je to fascinující imaginace. A vidíte, po tolika letech mě potkalo tolik zbožňované představení Veselé paničky windsorské, což je vlastně jedna velká klauniáda velkého klauna Bolka Polívky. A hraje-

me ji v rámci Shakespearovských slavností dodnes.

Jste ostravská rodačka, jaké to bylo ocitnout se v Praze?

Praha, to byl obrovský šok. Pamatuju si, jak jsem si cpala věci do dvou ohromných kufrů a maminka se jen tiše zeptala: „Ale Evičko, to nemusíš s sebou všechno tahat, snad ještě někdy přijedeš domů?“ A pak jsem stála na nádraží a rodiče a malý bráška se se mnou loučili. Až je mně z toho ještě teď do breku.

Přijela jsem do Prahy jakoby z jiného světa. První paní, která šla kolem, jsem se svou zrychlenou ostravštinou zeptala: „Prosímvasnevite, kdejevaclavskenamesti?“ Paní na mě vytřeštila oči, a když jí došlo, co po ní chce, pravila: „Jooooo tááák, Vaáááclavskééé nááááměstíí! To běžte táááámhle rovněě.“ Tož tak, tohle byl můj příjezd do Prahy.

Po škole jste sice přijala angažmá v Olomouci, ale jedli jste do Prahy do

Narodila se do rodiny právníka a zdravotní sestry. Výborně se učila, a tak rodiče automaticky počítali s tím, že půjde na medicínu. „Moje maminka se také chtěla stát lékařkou, na medicínu ji přijali, ale musela se studia vzdát, protože jí zemřela maminka. Skrže mě si tak trochu chtěla splnit svůj sen,“ vypráví Eva Režnarová. „Byl to ze začátku i můj sen, jenže v té době jsem už přičichla k amatérskému divadlu a ve čtvrtém ročníku na gymnáziu se ty pomyslné misky vah jednoznačně zhouply,“ směje se Eva.

Dalo vám práci doma herectví obhájit?

Pocházela jsem z intelektuální rodiny, která měla

k umění hodně blízko. Tatínek kromě toho, že měl dvě maturity, dvě vysoké školy a uměl několik jazyků, hrál taky skvěle na klavír. Maminka zase odmala ochotničila. Její táta byl šéfem toho spolku a ovládal hru na spoustu nástrojů. Naši spolu každý týden chodili na koncerty anebo do divadla.

Odmala jsem recitovala, hrála divadlo, moderovala, ale u mě se to bralo taky jako koníček. Když jsem se definitivně rozhodla pro herectví, byl to pro rodiče šok. Přestože jsem byla u přijímacích zkoušek na DAMU na prvním místě, vzali mě až na odvolání. Naše rodina to měla politicky nahnuté. Tatínek nikdy nesměl vykonávat své povolání, na které měl vzdělání.

inscenaci Gazdina roba a já měla hlavní roli Evy. A jednoho dne mi zavolali z Vinohrad, že by nutně potřebovali, abych hned zítra odehrála představení u nich. Trochu jsem se

toto prostředí taky učarovalo. A asi by byla na jevišti dobrá. Což taky poznám. Ona ovšem inklinovala víc k filmu, taky měla štěstí

mě baví. Jsou bezprostřední, hraví, tvůrčí... A díky nim si i já uvědomuju spoustu věcí.

jsou mi osudné

Národního, kde jste hrála v Lucerně...

To už bylo ve čtvrtém ročníku na DAMU. Bylo to jen na záskok. Přivedla mě sem moje paní profesorka Jana Hlaváčková

vá. Záskoky jsou mi osudné. Hostovala jsem v Národním divadle asi tři roky. Vzpomínám na tu dobu s velkou úctou a respektem. Bylo to představení Lucerna, role Haničky. Tady hráli všichni ti herečtí giganti. Má postava Haničky mě neopustila ani po letech. Kdykoliv jsem potkala Václava Postráneckého, volal na mě: „Haničko, sluníčko!“ Ty tři roky hostování v Národním byly báječné, ale osud tomu chtěl jinak a já putovala přes Olomouc zpět do rodné Ostravy, do Národního divadla moravskoslezského.

Jestli dobře počítám, bude to příští rok už třicet let, co jste vstoupila na prkna Divadla na Vinohradech. A na počátku vašeho „vinohradského působení“ byl také záskok...

V ostravském divadle jsme zrovna zkoušeli legendární

bála, vždyť jsme byli teprve v procesu zkoušek. Ale jak kolegové v mém divadle, tak ti pražští mě nakonec ukecali. Tak co, aspoň si zahrāju na Vinohradech, řekla jsem si a jela. Hned po první polovině představení jsem dostala od Jiřiny Jiráskové nabídku na angažmá.

Ten génius loci na vás ve Vinohradském divadle číhá na každém kroku. Jen ho nesmíte naštvat. Nikdy jsem svého rozhodnutí přijmout angažmá nelitovala. Jak říkával jeden kolega: U divadla je sedm bohatých a pak sedm hubených let. A tak se to střídá i tady. Měla jsem obrovské štěstí na setkání s famózními kolegy a režiséry, obrovské štěstí na představení s takzvanou nesmazatelnou stopou. Bylo jich spousta, ale asi nejvíce budu vzpomínat na Brouka v hlavě, v režii Jiřího Menzela, které se hrálo dlouhých dvacet let.

Vaše dcera Tereza se „pomamila“...

Odmala vyrůstala v divadle, takže jí logicky

na hezké příležitosti, hlavně v zahraniční produkci. Mluví výborně anglicky a německy. Taký hodně milovala klavír, který jí šel a bavil ji, a nakonec vystudovala mezinárodní studia v angličtině. Takže? Jen ať je šťastná a baví ji to, co bude dělat. Teď si říkám, že jsem zvědavá, čím bude moje vnučka Lara. I když, víte, že je to fakt jedno? Hlavně ať jsou všichni zdraví a šťastní!

Učíte na Pražské konzervatoři. Jak je to dlouho, co jste poprvé předstoupila před studenty? Měla jste tehdy trému?

Tak teď to bylo přesně dvacet let. Myslím si, že je to dost těžká disciplína, jelikož je vše závislé jen na vás. Snažím se studentům předat to, co fungovalo u mě a co jsem získala od kolegů a režisérů. Ze začátku jsem byla dost ztrémovaná, vlastně jsem doteď, poněvadž ani jedna hodina není stejná, každý ročník je jiný, vybíráte texty, které by studenty v daném období posunuly, pracujete půl roku se šesti studenty, pak si je s kolegou prohazujete. Teď jsem měla třetí ročník, to vám byli tak strašně talentovaní

studenti! Být mezi mladými mě moc baví, jsou bezprostřední, hrají, tvůrčí... A díky nim si i já uvědomuju spoustu věcí.

Vašima rukama prošla řada mladých a dnes

Se Simonou Štašovou v shakespearovské komedii Veselé paničky windsorské.

úspěšných herců, například Honza Cina...

...Maruška Doležalová, Marek Lambora, Anička Fialová... A to nejsou všichni – je tu ještě Veronika Arichová, Aneta Krejčíková, Štěpánka Fingerhutová, Malvína Pachlová, sestry Mudrovy, Jan Hofman, Milan Ligač. Ať mi promine, koho jsem nejmenovala. Jsou tu i ti, kteří jsou úspěšní v divadlech. No samozřejmě, že mám obrovskou radost, když mají úspěch! Nejsme zatrpklá stárnoucí herečka.

A co současná práce?

Poslední dobou jsem měla štěstí na rozmanité televizní a filmové role různých žánrů. Teď mě čeká větší projekt v televizi, ale ještě o tom nesmím mluvit. Před kamerou jsem šťastná.

Prázdniny nám pomalu končí, jaké byly ty vaše?

Zahájila jsem je cestou do Norska za svými hodně blízkými přáteli. Celá země je fascinující. Několikrát jsem se koupala ve fjordu, i díky rodinnému zázemí byla pro mě tahle cesta nezapomenutelná. Byla jsem v milovaných Beskydech, s dcerou ve Florencii. A taky točím, abych úplně nezlenivěla. A samozřejmě budu ještě s naší malou Larou, chci mít čas vnímat její svět a nadšeně odpovídat na otázky: „Co to je?“ a poznávat s ní vše nové. Nějak se mně před očima otevírá počeka-dlo: Uživej dne! A já si ho fakt užívám. ■

Alida Horváthová

Foto: Jana Pertáková, archiv TV Prima, Viktor Kronbauer, Roman Dobes

V seriálu 1. mise si Eva Režnarová zahrála mimo jiné s Tomášem Kargerem.

Eva na prknech domovské scény Divadla na Vinohradech v inscenaci Pygmalion.

▼ Paní a pán Montekovi – Eva Režnarová a Otakar Brousek ml. v nejslavnější hře o lásce Romeo a Julie též ve Vinohradském.

« zpět na začátek